

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorum Omnium Generalium Et Provincialium Collectio Regia

Ab anno CCCXXXII. ad annum CCCCLI.

Parisiis, 1644

Epistola LXXXVI. Leonis Papae I. Ad Nicetam Aqvileiensem Episcopvm.
Mandat vt Pelagiani sacris initiati ad communionem recepti fidei
catholicae professionem emittant, eorumque haeresim refellit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14584

EPISTOLA LXXXVI.
LEONIS PAPÆ I.
AD NICETAM AQVILEIENSEM
EPISCOPVM.

Mandat vt Pelagiani sacris initiati ad communionem recepti fidei catholicæ professionem emittant, eorumque hæresim refellit.

* Item ad *Leo episcopus Romæ Nicetæ Aquileiensi episcopo * salutem.*
metropoli-
tanum Ve-
netiæ

RELATIONE sancti fratris & coepiscopi nostri Septimii, quæ in subditis habetur, agnouimus quosdam presbyteros, diacones, ac diuersi ordinis clericos, quos Pelagiana siue Cælestiana hæresis habuerit implicatos, ita in vestra prouincia ad communionem catholicam peruenisse, vt nulla ab eis damnatio proprii exigeretur erroris, & pastoralibus excubiis nimium dormitantibus, lupus ouium pel- Matth. 7.libus tectus in ouile dominicum, non depositis bestialibus animis introiret: & quod per auctoritatem Canonum Decretorumque nostrorum ne in fontibus quidem conceditur, vsurpare, vt relictis ecclesiis, in quibus clericatum aut acceperant, aut receperant, instabilitate sua per diuersa circumferantur, amantes semper errare, & nunquam in fundamento apostolico permanere. Quoniam qui nullo discussi examine nullo sunt præiudicio suæ professionis obstricti, hunc maxime expetunt fructum, vt sub velamento communionis plures domos adeant, & per falsi nominis scientiam multorum corda corrumpant. Quod utique efficere non possent, si ecclesiarum præfules necessariam diligentiam in talium receptione seruarent, nec cuiquam eorum euagari in diuersa licuisset. Ne ergo hoc ulterius audeatur, neve per quorundam negligentiam introducta pernicies ad euersionem multarum tendat animarum, hac nostri auctoritate præcepti industriæ tuæ fraternitatis indicimus, vt congregata apud vos Synodo prouincialium sacerdotum, omnes siue presbyteri, siue diaconi, siue cuiusque ordinis clerici, qui de Pelagianorum Cælestianorumque consortio in communionem catholicam ea imprudentia sunt recepti, vt non prius ad damnationem sui coarctarentur erroris, nunc, saltem posteaquam

Concil. Tom. 7.

Aa ij

hypocritis eorum ex quadam parte detegitur, ad veram correctionem, quæ & ipsis prodesse, & nullis possit nocere, cogantur. Damnent apertis professionibus sui superbi erroris auctores, & quidquid in doctrina eorum vniuersalis ecclesia exhorruit, detestentur: omniaque Decreta synodalia, quæ ad excisionem huius hæreseos apostolicæ sedis confirmauit auctoritas, amplecti se, & in omnibus approbare, plenis & apertis, ac propria manu subscriptis protestationibus eloquantur. Nihil in verbis eorū obscurum, nihil inueniatur ambiguum. Quoniam nouimus hanc istorum esse versutiam, vt in quacumque particula dogmatis execrandi, qua se a damnatorum societate discreuerint, nihil sibi sensuum suorum existiment esse nō saluum. Cumque omnes diffinitiones suas ad tantam facilitatem improbare se simulent atque deponere, hoc tibi tota arte fallendi, nisi intelligantur, excipiant, vt gratia Dei secundum meritum dari accipientiū sentiat. Quæ nisi gratis detur, non est gratia, sed merces retributioque meritorum, dicente beato Apostolo: *Gratia salui facti estis per fidem, & hoc non ex vobis; Dei enim donum est. Non ex operibus, ne forte quis extollatur. Ipsius enim sumus figmentum, creati in Christo Iesu, in operibus bonis, quæ præparauit Deus, vt in illis ambulemus.* Omnis itaque bonorum operum ^{*deuotio} donatio, diuina præparatio est: nec propria quisquam iustificatur virtute, quoniam gratia vnicuique principium iustitiæ, & bonorum fons atque origo meritorum est. Sed ab istis ideo per naturalem industriam dicitur præueniri, vt quæ ante gratiam proprio data sit studio, nullo videatur peccati originalis vulnere sauciata: falsumque sit quod veritas ait. Quoniam *Filius hominis venit quærere & saluare quod perierat.* Ideo etiam paruulos dicunt, si sine baptismo hinc de seculo exierint, non posse damnari, neque reos in peccato Adæ teneri, sed ad regnum Dei, vel ad vitam æternam, sine vlla cunctatione venire, cum Apostolus dicat: *Per vnum hominem peccatum intrauit in mundum, & per peccatum mors, & ita in omnes homines pertransiit,* propter quod & ipsi paruuli baptizantur. Quamuis in illo vno possint intelligi plura peccata, si vnum ipsum in sua quasi membra singula diuidatur. Nam & superbia est illic, quia in sua homo potius esse, quam in Dei potestate dilexit: & sacrilegium, quia Deo

Ephes. 2.

Matth. 18.

Rom. 5.

non credidit: & homicidium, quia se præcipitavit in mortem: & fornicatio spiritualis, quia integritas mentis humanæ serpentina suasionem corrupta est: & furtum, quia prohibitus vsurpatus est cibus: & avaritia, quia plus quam sufficere illi debuit, appetiuit: & si quid aliud in hoc vno admissio diligenti consideratione poterit inueniri. Parentum quoque peccatis paruulos obligari, non solum primorum hominum, sed etiam suorum, de quibus ipsi nati sunt, non improbabiliter dicitur. Illa quippe sententia: *Reddam peccata patrum in filios*, tenet eos vtique, antequam per regenerationem ad testamentum nouum incipiant pertinere: quod testamentum prophetabatur, cum diceretur per Ezechielem, non accepturos filios peccata patrum suorum, nec vltius futuram in Israel parabolam illam: *Patres manducauerunt vnam acerbam, & dentes filiorum obstupescunt*. Ideo enim quisque renascitur, vt soluatur in eo quidquid peccati est, cum quo nascitur. Nam peccata quæ male agendo postea committuntur, possunt & poenitendo sanari, sicut etiam post baptismum fieri videmus. Ac per hoc non est instituta regeneratio, nisi quia vitiosa est generatio; vsque adeo vt etiam de legitimo matrimonio procreatus dicat: *In iniquitatibus conceptus sum, & in peccatis mater mea in utero me aluit*. Neque hic dixit, in iniquitate, vel in peccato, cum hoc recte dici posset, sed iniquitates & peccata dicere maluit: quia & in illo vno, quod in omnes homines pertransiuit, quodque tam magnum est, vt eo mutaretur & conuerteretur in necessitatem mortis humana natura, (sicut supra disserui) reperiuntur plura peccata, & alia parentum, quæ licet non possunt mutare naturam, reatu tamen obligant filios, nisi gratuita gratia & misericordia diuina subueniat. A paruulo enim recens nato, vsque ad decrepitum senem, quamlibet corporis ætatem gerant, sicut nullus prohibendus est a baptismo, ita nullus est, qui non peccato moriatur in baptismo. Sed paruuli tantum originali, maiores autem etiam his omnibus moriuntur peccatis, quæcumque male viuendo addiderunt ad illud quod nascendo traxerunt.

Cauendum ergo dilectioni tuæ est, magnaue diligentia prouidendum, ne per huiusmodi homines extincta du-

Exod. 20.

Ezech. 18.
Ierem. 31.

Psal. 50.

De confe.
distinct. 4.
A paruulo.

dum scandala fuscitentur: & de exciso olim dogmate aliquod in prouincia tua eiusdem mali germen oriatur, quod non solum in radicibus suis crescat, sed etiam sanctæ ecclesiæ sobolem veneno sui odoris inficiat. Qui correctos se videri volunt, ab omni suspitione se purgent: & obediendo nobis, probent se esse nostros. Quorum si quisquam salubribus præceptis satisfacere detrectarit, siue ille clericus, siue sit laicus, ab ecclesiæ societate pellatur, ne perditor animæ suæ salutis infidietur alienæ.

In Concil.
Hispalen.
II. cap. 3.

Illam quoque partem ecclesiasticæ disciplinæ, qua olim a sanctis patribus & a nobis sæpe decretum est, vt nec in presbyteratus gradu, nec in diaconatus ordine, nec in subsequenti officio clericorum ab ecclesia ad ecclesiam cuiquam transire sit liberum, vt in integrum reuoces, admoneamus. Et vnusquisque non ambitione illectus, non cupiditate seductus, non persuasione hominum deprauatus, vbi ordinatus est, perseueret: ita vt si quis sua quærens, non quæ Iesu Christi, ad plebem & ecclesiam suam redire neglexerit; & ab honoris priuilegio, & a communionis vinculo habeatur extraneus. Non autem dubitet dilectio tua, nos, si (quod non arbitramur) neglecta fuerint quæ pro custodia Canonum & pro fidei integritate discernimus, vehementius commouendos: quia inferiorum ordinum culpæ ad nullos magis referendæ sunt, quam ad desides negligentisque rectores, qui multam sæpe nutriunt pestilentiam, dum austeriorem dissimulant adhibere medicinam.

Distin. 86.
Inferiorum
culpæ.

EPISTOLA LXXXVII.

LEONIS PAPÆ I.

AD EPISCOPOS AFRICANOS PER MAVRITANIAM
CÆSARIENSEM CONSTITVTOS.

I. <i>Ne illicitæ personæ ad episcopatum prouehantur.</i>	<i>episcopo, & de Maximo ex Donatistis.</i>
II. <i>De statutis Canonum conseruandis.</i>	IV. <i>De Aggario & Tiberiano, qui ex laicis fuerunt ordinati.</i>
III. <i>De Donato Nouatianorum</i>	V. <i>De virginibus sacris, quæ vim barbaricam pertulerunt.</i>